

Invidia

- de Dan Puric

Într-o zi, vecinul nostru de bloc și-a luat un aparat de aer condiționat. Era un zăduf îngrozitor, dar noi n-aveam aparat de aer condiționat și nici bani ca să ne cumpărăm unul. Sufeream de căldura și de invidie.

Aveam însă o bibliotecă. Ne-am uitat în ea și am scos **cugetările lui Seneca**. Am citit de acolo o pagină-două despre bine și sensul vieții și, deși cald tot ne era, nu l-am mai invidiat pe vecin.

Ceva mai târziu, vecinul și-a deschis un butic și a început să umble îmbrăcat la costum „la patru ace”. Noi – tot cu blugi. Nu-i nimic – ne-am zis liniștiți, citind un capitol din **Etica lui Spinoza**.

Apoi vecinul a apărut deodată într-un Megane argintiu. Noi n-aveam nici bicicletă, dar l-am disprețuit citind din **Phaidon al lui Platon**.

Mai târziu, vecinul a schimbat Meganul pe Merțan. Nu ne-a păsat, căci și noi îl schimbaserăm deja pe **Platon cu Aristotel**.

Și-a luat și un 4x4, cel mai mare de pe stradă. Noi l-am luat pe **Marcus Aurelius**, care ne-a făcut să zâmbim împăcați.

A mai trecut o vreme și vecinul și-a luat nevastă nouă: blondă, frumoasă, tânără. Noi – tot cu cea veche, dar am luat **Evanghelia după Ioan**.

Vecinul și-a îmbrăcat soața cu o garderobă întregă și cu blănuri, bașca bijuteriile. Noi ne-am îmbrăcat spiritul citind din **Eclesiast**.

În fine, vecinul s-a mutat într-o vilă la șosea cu gard mare, bodigarzi și piscină. Am rezistat și de data aceasta eroic, citind **Richard III**.

A urmat o a doua vilă – la munte. După ce am văzut-o, ne-am consolat cu **Macbeth**.

O a treia – la mare: am recurs la **Învierea lui Tolstoi**, al cărei efect l-am consolidat cu **Ghilgames, Ghandi și Declarația de iubire a lui Liiceanu**. Ne-am simțit cu mult mai bine.

L-au dat la televizor la o emisiune foarte populară. Ne-am stăpânit emoția cu o porție de **Caragiale**.

L-au dat a doua oară cu mare succes: am fi suferit dacă nu ne-ar fi ajutat **Ananda Coomaraswamy, Cartea lui Iov și Căzul Wagner al lui Nietzsche**.

Așa a trecut ceva mai mult timp... Vecinul își lua case, mașini, iahturi, femei. Noi răspundeam cu **Balzac, Thomas Mann, Hegel, Berdiaev**.

Lupta era strânsă, dar echilibrată. În sfârșit, într-o zi l-au arătat cu cătușe la mâini, umflat de DNA. Am răsfoit atunci fericiți **Apocalipsa**.

Dar peste vreo două săptămâni, vecinul nostru era eliberat și chiar și-a anunțat candidatura pe listele unui partid majoritar. Scârbiți, ne-am uitat în bibliotecă. N-am mai văzut nimic. Ne-am uitat pentru a doua oară. Nu ne-a venit să credem. Pentru a treia oară ne-am uitat cu atenție.

Același rezultat: citiserăm toate cărțile...

Și atunci ne-a cuprins invidia... Popor român, nu te-ai săturat să stai pe locul mortului și să fii condus de toți tâmpiții?

PS. Nu m-am putut abține să nu public această... realitate românească tristă! Sper să nu se supere Dan Puric pe mine... :-)
Teo